

Qui en sap més, de llibertat d'expressió en una revolució?

25.09.2017 Meritxell Llor. Barcelona.

Comparteix a Twitter

Comparteix a Facebook

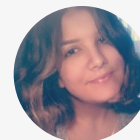
L'onze de setembre vaig ballar **Jarabe de Palo** al costat d'una noia amb una bandera feminista al costat. L'observava de reüll, sense pretendre causar-li incomoditat. Però per dins, jo somreia. El dilluns passat vaig preparar-me una copa de vi després d'arribar de la feina, i vaig encendre la televisió, cansada de tanta tertúlia amb barates aspiracions postmodernes. I vaig gaudir de la 69a gala dels Emmy, de la qual van sortir guanyadores sèries com **The Handmaid's Tale** i **Big Little Lies**. Aquest cop no em feia falta mirar de reüll, però per dins, seguia somrient.

Una escena de "The Handmaid's Tale", guanyadora de l'Emmy a millor sèrie dramàtica del 2017

El que tenen en comú aquests dos fets aparentment arbitraris, és que podem dir alt i clar que la revolució és feminista, i ja està aquí. I quan dic aquí, em refereixo que ens clava una bufetada als nostres nassos. I aquesta revolució, ve estretament lligada amb la llibertat d'expressió, que últimament ha estat tan demandada. Però per aquest mateix motiu, quan les coses comencen a posar-se fosques de testosterona, necessitem una mica de violeta audiovisual. Si pensem en la lluita feminista, com tantes altres lluites socials, veurem que des dels seus inicis ha estat plena de censures de llibertat d'expressió.

Especialment en la creació artística, en la ficció audiovisual, ha costat, -o està costant molt- alliberar-se a poc a poc de les cadenes i mordaces repressores d'un model d'art patriarcal. No és pas nou el fet que l'opressió d'un col·lectiu

Meritxell Llor

4 articles publicats

<https://blueteawithmery.wordpress.com/>
@blueteawithmery

+ ALTRES ARTICLES D'AQUEST AUTOR

Túniques vermelles com a canvi social i feminista

Com juga el futbol amb l'homosexualitat

Qui diu que el feminisme no ven?

NÚVOL
el digital de cultura

escoltar el que aquestes societats ens poden aportar pel canvi social. I aquests dies més que mai, he sentit la paraula repressió, i censura pels carrers, de boca de polítics amb poques i moltes llums, l'he llegida als diaris, i als missatges de les xarxes socials. Ha arribat un moment en el qual m'he posat a pensar en la diferència que suposa que un home europeu de classe mitjana, i una dona negra de classe treballadora, sentin vulnerada la seva llibertat d'expressió. I he arribat a la conclusió que el vull fer és escoltar i mirar l'art silenciats d'aquells grups que han estat -i encara segueixen- censurats per motius identitaris. Perquè puc aprendre d'ells i elles, perquè les seves veus em poden donar les claus per a contribuir en una revolució social més justa. I trobo que l'art audiovisual és una molt bona eina per fer-ho.

El CCCB ens oferia aquest agost [un recull de llargmetratges que mostraven la rebel·lió feminista](#), amb obres com *Girldhood*, o *Nacidas para sufrir*. També a l'agost, es celebrava el *London Feminist Film Festival* a Londres, amb projeccions tan interessants i revolucionàries com *Akam (Inside)*, o *Brexit Unvelled*. Aquesta última em va semblar una joia amagada, i espero que d'una manera o una altra, arribi al nostre país.

Per això demano a tots aquells que legítimament busquen un canvi social, que obrin el seu compte de HBO i facin una maratón de *The Handmaid's Tale*. Que busquin pel·lícules creades per col·lectius censurats en el passat. I que intentin aprendre a valorar el que l'art silenciats els pot dir sobre revolució, sobre drets usurpats, sobre censures de llibertats d'expressió. I si com jo, voleu escoltar veus silenciades que ens ajudin a entendre com superar la censura i la repressió, potser ens hem de plantejar que la nostra, i qualsevol revolució social, hauria de ser feminista.

+ LLEGITS

- 1 Espanya declara la independència de Catalunya
- 2 Els deu errors més freqüents en català
- 3 La lleixa occitana
- 4 Un passeig virtual per la Barcelona del 1700
- 5 Angela Davis: "Les eines de l'amor no serveixen per desmuntar la casa de l'opressió"
- 6 Callar
- 7 Al número 250 del carrer Diputació hi ha la porta de l'Infern
- 8 Les Homilies d'Organyà no són el text més antic en català
- 9 El llapis a la butxaca de Paul Auster, crònica tardana
- 10 L'orgue que faltava a Barcelona